

K přečinu podle § 790 v. tr. z. se vyžaduje, aby veřejné pohoršení bylo skutečně vzbuzeno činem samým. Nestačí, bylo-li jednání k tomu jen způsobilé.

(Rozh. nejv. voj. soudu P-485/22 ze dne 29.12.1922).

Četnický strážmistr A.V. byl rozsudkem divisiho soudu v T. ze dne 2.5.1922 odsouzen pro přečin proti veřejné mravopočestnosti podle § 790 v. tr. z. Nejv. voj. soud vyhověl zmatečné stížnosti žalovaného, zrušil rozsudek I. stolice a postoupil trestní věc pro nepřislušnost vojenských soudů příslušnému veliteli.

D ů v o d y :

Pokud jde o náležitost skutkové podstaty přečinu podle § 790 v. tr. z. záležející v tom, že čin urážející hrubě mravnost nebo stydlivost musí býti předsevzat způsobem veřejné pohoršení budícím, nejsou názory ani v theorii ani v praxi shodné. Podle názoru přísnějšího není slovům : "způsobem budícím veřejné pohoršení" rozuměti tak, že zákon vyžaduje, aby bylo veřejné pohoršení opravdu vzbuzeno, nýbrž že stačí, byl-li čin o sobě způsobilým, aby jím bylo veřejné pohoršení vzbuzeno, ať se to již stalo bezprostředně činem samým nebo teprve tím, že se čin stal dodatečně známým. Názor mírnější zastává pak stanovisko, že veřejné pohoršení musí býti skutečně vzbuzeno a to činem samým tím, že jednání bylo přístupno více lidem, že však nestačí, bylo-li jednání jen o sobě způsobilé veřejné pohoršení vzbuditi, aniž toto činem samým vzbuzeno bylo. Pro správnost tohoto názoru svědčí srovnání §§ 790 a 560 v. tr. z. Kdyby byl zákonodárce chtěl při skutkové podstatě § 790 v. tr. z. za dostatečné prohlásiti již jednání ku vzbuzení veřejného pohoršení způsobilé, byl by zde zajisté užil stejného obratu jako v § 560 v. tr. z., kde mluví o chování se, "které jest způsobilé, aby u jiných pohoršení vzbudilo", nebyl by však volil rčení "způsobem budícím veřejné pohoršení", t. j. způsobem, jenž jest nejen o sobě způsobilým veřejné pohoršení vzbuditi, nýbrž jenž je v konkrétním případě také budí. Takového veřejného pohoršení budícího způsobu však u činu žalovaného nebylo, uváží-li se, že se v obou případech věc odehrála v soukromém bytě za nepřítomnosti jiných osob, takže čin sám bezprostředně příčiny k veřejnému pohoršení nezavdal, poněvadž zde nebylo svědků činu, kteří by jím bývali pohoršeni. Leč nehledíc ani na různost názorů na význam obratu v § 790 v. tr. z., "způsobem budícím veřejné pohoršení", jest nesporno, že se ke skutkové podstatě přečinu podle cit. § vyhledává, aby čin sám byl způsobilým veřejné pohoršení vzbuditi. A tu jest uvážiti, oč v tomto případě šlo. Žalovaný učinil pokus s M. S-ovou, vyspělou to osobou, navázati milostné styky a domáhal se u ní nenásilným způsobem svolení k souloži, při čemž hleděl u ní vzbuditi náladu svému přání příznivou akty laskání a miliskování, v některých vrstvách lidu obvyklými. Kdyby se byl žalovanému jeho záměr podařil a žena se mu byla podvolila, a i kdyby potom věc se byla stala širším kruhům známou, nebylo by lze zajisté v jednání žalovaného spatřovati přečin podle § 790 v. tr. z., poněvadž vykonání soulože mezi dospělým mužem a ženou v soukromém bytu beze svědků nelze pokládati za čin, jenž by byl o sobě způsobilým vzbuditi veřejné pohoršení. Nebyl-li by však měl této způsobilosti čin dokonáný, nelze vlastnost tu viděti ani v přípravném jednání, které nevybočilo z mezí a forem povahou činu jako aktu pohlavního pudu podmíněných. Jednání žalovaného, jak je soud rozhodovací zjistil, nepodává tedy skutkové podstaty přečinu podle § 790 v. tr. z.